

GRESMĖ VENECIJOJ

JI TURI PLANĄ, KAIP IŠ BALOS IŠLIPTI SAUSAI.
TIK REIKIA PASKUTINĮKART ATKERŠYTI.

CHLOÉ ESPOSITO

baltos lankos

Chloé Esposito

Grėsmė Venecijoje

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Parodas

Sekmadienis, liepos 24 d., 13.00

„Number One Top City Hostel“, Arčvėjus, Londonas

Apsiverčiu ant šono dviaukštėje lovoje. Čiumpu savo „Birkin“ rankinę. Išsitraukiu padirbtą pasą ir nužvelgiu merginą nuotraukoj. Tai aš. Fotografuota prieš metus, vienoj būdelėj Romoj, tokioj Trasteverėj. Mano plaukai rausvi, nosis naujutėlė (pasidariau skubią nosies plastiką, kad pareigūnai neatpažintų). Vilkiu vienus iš senų sesers „Balenciaga“ marškinėlių ir esu tiesiog nusikalstamai dailiai įrudusi.

Atsidususi paglostau merginai nuotraukoj skruostą. Veidas pažįstamas, bet drauge kažkoks svetimas, keistas, tarsi ne mano. Rausvi plaukų dažai seniai nusiplovė, dailusis įdegis išbluko. O ir pase parašyta, kad tai ne aš, ne panelė Alvina Naitli. Ne, čia *Siobhana*. *Siobhana Felan*. (Neįsivaizduoju, kaip tarti tą *Siobhana*. Si-ob-hana? Ar Šivona?) Nužvelgiu tamsiai raudonoj knygelėj įrašytas datas: dabar esu trejais metais jaunesnė ir *airė*. Gimiau neva Korke rugpjūčio 22 dieną ir, jei tikėsime spaudais, esu lankiusis Bahamose.

Nemeluosiu: praeitų metų beveik neprisimenu. Skendi rūke, tarsi Monė ar kokio kito impresionisto paveiksle. Regiu raudonus blyksnius: butelį „Smirnoff“, Nino kraują ant

paklodžių... Bet šiaip visos spalvos prislopintos: pilkas Londono dangus, balkšvos hostelio lubos, regimos pro primerktas akis, murzinos smėlio spalvos kilimas ir baltas geležinkelis, besidriekiantis mylių mylias į niekur. Išblyškęs veidas. Negi mano? Daug visko nutiko. Atsijungiau. Kokainas... Daugiau nežinau. Kaip filme „Pagirios“, kai tie vyrukai ryte po vakarėlio nubunda Las Vegase ir nieko neprisimena, nes į jų gėrimus buvo pridėta rohipnolio, – tai va taip, tik *metus*.

(Kaip, po velnių, Eltonas Džonas ir Kitas Ričardsas parašė autobiografijas? Tikriausiai pasitelkė vaizduotę, tik tiek galiu pasakyti.)

Metas tapti *Siobhana*. Pasitrauksiu šlovės viršūnėj. Nužudysiu paskutinį sykį. Ir šis kartas bus pats geriausias gyvenime. Pats geriausias visam suknistam amžiui. Tiek daug laiko iššvaisčiau šitoj prakeiktoj *skylėj*. Dabar imsiuosi drąsaus ir romantiško dalyko. Ir viskas – tik dėl *jo*.

Užsimerkiu, atsigulu ant nugaros, įsikišu ranką į kelnaites... Apatinėj lovoj drybso Bobas, ana ten knarkia Roksė, bet dabar man visiškai dzin: reikia *baigt*.

Sklaidydamosi orgazmo bangose įsivaizduoju Nino pimpį.
Toks. Suknistas. Grožis. Kodėl jam reikėjo mirti?

Nino nebegali užmušti Edo, taigi užmušiu aš. *Akis už akį. Dantis už dantį*. Tai *mažiausia*, ką galiu padaryti, kad jau, na, nušoviau jį tiesiai į veidą. (Iki šiol gailiuosi...)

Edas Forbsas ne tik nužudė Nino tėvą. Jis, be kita ko, dar ir *turtingas*, o tai gali visai praversti... Žinoma, jo milijardai nieko nereiškia. Užmuščiau, jei būtų ir visiška utėlių nuograuža. Pinigai – ne esmė. Bet jeigu jo turtai patektų man į rankas, nusipirkčiau naują gyvenimą. Gavusi milijardą svarų, galėčiau net įsigyt nuosavą salą! Nusipirkčiau Kailės Džener veidą ir

užsidėčiau vietoj savojo (kaip Nikolas Keidžas ir Džonas Travolta filme „Dviveidis“). Galėčiau padaryt kaip Maiklas Džeksonas ir pasikeisti odos spalvą: baltą į juodą, paskui juodą į baltą, o paskui vėl baltą į juodą. Velniskai supainiočiau farus. Niekad manęs nerastų. Išneščiau sveiką kailį po visų tų žudynių, vagysčių, padegimo ir taip toliau.

Taip taip, *pinigai* suteikia galimybių. Vienintelė išeitis.

Čiumpu telefoną ir atsisiunčiu naują programėlę – „Basecamp“. Tai užduočių valdiklis, padės man nenukrypti nuo savo naujosios užduoties. Susirašau darbų sąrašą. Paprastas, bet tikslus:

1. Tapti Siobhana.
2. Rasti Edą.
3. Nužudyti Tifę (jo žmoną).
4. Suvilioti Edą.
5. Ištekėti už Edo.
6. Nužudyti Edą, išleisti visus jo pinigus drabužiams ir pasislėpti nuo policijos.

Taip, *labai* profesionalu. Puikiai organizuota. Įsimetu telefoną atgal į rankinę. Labai noriu sysio. Nušoku nuo savo lovos viršų ir patraukiu koridorium į tualetą.

Praeidama dirstelium pro dvivėres duris. Registratūroj *faras*. Suakmenėju. Išpučiu akis. Jis atsigręžia. Akimirką mūsų žvilgsniai susitinka, bet jis tuoj nosisuka. Sprunku į tualetą, užsirakinu ir užsilipu ant klozeto.

– Šūdas. Pagaliau mane rado, – burbu sprausdamasi pro langą, plytos brozdina blauzdas, širdis dudena, tarsi sproginėtą, švogždžiu kaip astmatikė su netikusiu nardymo kostiumu.

Atsistuju nuo žolės, bet kelią man užkerta *didžiulė* voverė. Suklumpu ir tėsčiuosi veidu į purvą. – *Niekšė*.

Nepaisydama pypsinčių autobusų, perbėgu Arčvėjaus gatvę ir užėjusi į kepyklą „Greggs“ pro vitriną stebiu hostelio įėjimą. Keikiuosi, gaudau orą ir laikiu, nuo mano kvėpavimo rasoja stiklas. Negaliu nusipirkti bandelės su dešrele. Labai, *labai* noriu, bet neturiu pinigų. Gal *nuknist...* Šnerves užlieja karštų, gardžių kepinų ir perdirbtos mėsos kvapas. Tyliai suinkščiau: puikiai suprantu, kad tai gali būti mano paskutinės akimirkos laisvėj.

– Man šakės, – lepteliu.

Tai aišku, policija manęs ieško. Buvo tik laiko klausimas. Anais metais atostogaudama Italijoje nužudžiau krūvą žmonių.

Moteris prie kasos teiraujas, ar man viskas gerai.

Linkteliu. Negaliu kalbėt. Negaliu į ją žiūrėt. Nudelbiu žvilgsnį į rankas – dreba. Pagirių įvertis pasiekia *devynetą*. Nugara rieda prakaito lašas, gerkle kykla tulžis.

Galiausiai išvystu iš hostelio išžygiuojantį farą. Vyrukas pasidairęs susiraukia ir sėda į tarnybinį automobilį. Palaukiu, kol nuvažiuoja, tada išslenku iš kepyklos. Giliai įkvėpusi pasirengiu skuosti atgal į hostelį. O jeigu jis paspendė man spąstus? Paslėpė mikrofoną? Kamerą? Bet vis tiek turiu grįžt, palikau telefoną, pinigus, padirbtą pasą...

– Kas čia buvo? Ko tas faras norėjo? – klausiu Daros registratūroj.

Jis pakelia galvą nuo savo žaidimo.

– Ko tu visa murzina?

Įsitempiu, sukandu dantis ir jau laikiu atsakymo: „Tas faras klausinėjo *apie tave*. Nežinau kodėl, bet reikalas atrodė svarbus. Tikrino miegamuosius ir panašiai. Vakare grįš.“

Bet Dara paaiškina:

– Aš iškviečiau, nes kai kuriems gyventojams trukdė agresyvi voverė.

Klapsiu blakstienom.

– Atsiprašau, kas? Agresyvi *kas*?

– Aplink įėjimą sukiojosi agresyvi voverė. Keli žmonės skundėsi.

Nužiūrinėju jo veidą. Atrodo rimtas, bet gal šaiposi.

– Iškvietei farus dėl *voverės*?

– Aha, taip, – atsako. – Galvojau skambint gyvūnų globai ar kenkėjų naikintojams, bet pamaniau, kad policija turėtų žinoti, kaip įžūliai elgiasi laukiniai gyvūnai. Labai neramu.

Nebeturiu žodžių, taigi mūsų pokalbis nutrūksta. Dara ima toliau žaisti „Black Ops 4“ ar kokį ten velnią, o aš lėtai pasisuku ant kulno ir keliauju koridorium į bendrą miegamąjį, kuriame apsistoję dar penki tinginiai.

Fu, kaip nekenčiu šitos vietos. Čia *dvokia*. Gyvenu čia beveik *metus*, apsistoju su Siobhanos pasu grįžusi iš Romos. Užsiropščiu atgal į savo antro aukšto lovą, atsigulu ir įsistebeiliju į lubas. Išmurzinau visas paklodes, bet dabar turiu didesnių bėdų. Persisveriu per lovos kraštą, sužiaukčioju, bet nieko neišvemiū. Kol kas. Bobas atsijungęs drybso apačioj – knarkia kaip kariamas, matau iš po antklodės išlindusią purviną pėdą.

Širdis pamažu ima rimti. Pasisekė. Šįkart tai buvo užsišpyrusi voverė, bet kitą kartą ieškos *manęs*. Manęs jau tuoj ateis. Žinau. Visu kūnu jaučiu. Mane medžioja kaip didikai lapę. Ir nieko aš *neįsivaizdinu*. Man ne *paranoja*. Sakau jums: tai *mano gyvenimas*. Jei galima jį taip pavadinti. Gyvenau ramiai, tyliai, į dramas nesivėliau. Tačiau slapstydamosi nieko nepasieksiu. Reikia imtis rimtų veiksmų.

Bet pirmiausia turiu iš čia dingt. Čia nesaugu. Reikia judintis. Nueinu, pasiimu pinigų ir *sprunku*. Važiuoju. Nusikabaroju nuo lovos, sumušu pirštą į kopėčias. Stveriu nuo grindų džemperį su gobtuvu ir, prisimerkusi nuo per ryškių šviesų, stengdamasi neapsivemt, sliūkinu koridorium prie spintelių.

Atidariusi savo spintelę, patraukiu netikrą sienelę ir išvystu... *nieką*. Man visiškai baigėsi pinigai. *Šūdas*. Tai kur jie dingo? Vietoj pinigų krūvos matau tik kramtukės „Hubba Bubba“ popierėlį, „Pringles“ trupinius, kelnaites su juostele, jas buvau visai pamiršusi, ir sulamdytą čekį už šešis butelius „Tesco Imperial Vodka“. Kur visi banknotai?

– Velnias.

Nebeturiu pinigų. Susirenku likusias monetas: devyni svarai ir penkiasdešimt aštuoni pensai. Vienas iš gyventojų – Bobas arba tas bičas ant veido ir kaklo išstatuoruotu voratinkliu – tikrai bus nuknisęs mano atsargas.

Betgi *ne*. Pamažu suvokiu, kad viską išleidau. Prieš metus už du šimtus tūkstančių pardaviau sesers deimantus ir nuo to laiko iš jų gyvenau. Iki *šiol*... Mokėjau už hostelį. Krūvą pinigų išleidau už „Gucci“, „Prada“ ir „Louis V.“ (Šitaip gerai atrodyt *brangu*...) O kur dar visi tie loterijos bilietai, kurių prisipirkau. (Šeštadienį vakare laimėjau dešimt svarų, bet bilietų pirkau už dvylika, tai anoks čia džiaugsmas.) Paklojau tūkstantį už sportbačius pagal užsakymą. Manikiūrai. Pedikiūrai. Rankinės. Batai. (Batus labai mėgstu. Rankines irgi.) Pasilepinau ne-realia vintažine „Birkin“ rankine iš „Hermès“. Gaunu daugybę komplimentų – ji tikrai buvo verta tų šimto tūkstančių. Dažnai užsisakau maisto. Be to, nepamirškim vėlyvųjų pusryčių ir pietų: skrebučių su avokadais bei fletvaito.

Blogai. Labai Blogai. Nebeturėsiu iš ko *pramist*. Kokia didžiulė rakštis subinėj. Tai *kvietimas*. Metas išblaivėt. Visata tarė žodį.